

0225 – 25. februar

Dere barn, adlyd deres foreldre i alle ting, for dette er velbehagelig for Herren. Kol 3: 20.

Denne lydigheten det tales om her, gjelder altså overfor våre foreldre og alle andre foresatte, som jo også kommer inn under dette.

Og denne lydigheten strekker seg så langt at den ikke tillater mer enn ett eneste unntak; nemlig om lydigheten mot foreldre skulle komme i strid med lydigheten mot Gud. For da heter det at «vi skal lyde Gud mer enn mennesker», og «den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verd». Med dette eneste unntaket er regelen denne: «Dere barn, adlyd deres foreldre i alle ting, for dette er velbehagelig for Herren».

På samme måte formaner alle tjenere til å «være lydige mot dem som er deres herrer etter kjødet, i alle forhold. Ikke med øyentjeneste, som slike som bare vil gjøre mennesker til lags, men som Kristi tjenere som vil gjøre Guds vilje av hjertet. Gjør deres tjeneste med velvilje, som for Herren og ikke for mennesker».

Når det gjelder vårt forhold til myndighetene, heter det like ens: «Hvert menneske skal underordne seg de styrende myndigheter». «Underordn dere all menneskelig ordning for Herrens skyld, enten det er under kongen som den øverste, eller under befalingsmenn, fordi de er sendt av ham».

Og til slutt, når det gjelder lærere, har Guds ord også sine formaninger og forskrifter: «Dere skal lyde deres veiledere og rette dere etter dem».

Så husker vi altså også at lydigheten har en viss grense den ikke må overstige. Lydigheten mot foreldre, myndigheter og lærere må ikke føre til ulydighet mot Gud, hans ord og samvittigheten.

Skulle da våre overordnede gå så langt at de forlanger en lydighet av oss som kommer i konflikt med Guds klare Ord og en våken samvittighet, da må vi ydmykt, men bestemt, si vi ikke kan gjøre dette. Så får menneskene kalle det ulydighet, opprør eller hva de vil.

Men innenfor denne grensen som bestemmer hvor langt foreldrerett og myndighetenes makt strekker seg over oss, er vi skyldige til en uinnskrenket lydighet. Og det finnes ikke noe område som det gis så mange alvorlige og hjertelige formaninger om, som nettopp denne lydigheten.

Selvsagt kan denne lydigheten av og til virkelig koste oss. Når f. eks. de som har rett til å beordre oss, misbruker denne retten og krever harde og urettferdige tjenester. Eller en overordnet viser stor uforstand, slik at den som skal utføre ordren ser en langt bedre løsning på denne saken hvor han nå bare skal adlyde og handle. Men så lenge oppdraget vi får ikke strir mot Guds ord og samvittigheten, er vi skyldige til villig å adlyde, «ikke bare de gode og milde, men også de vanskelige».

Det eneste den som skal adlyde kan tillate seg, er i ydmyk og saktmodig ånd komme med sine innvendinger. Men hvis dette ikke endrer situasjonen, da må vi adlyde, selv om vi dermed også må lide urett, og kanskje innser at vi kunne gjennomført samme oppdrag på en langt mer viselig og fornuftig måte.

For Herren har i dette forholdet ikke pålagt oss først å foreta en kritisk vurdering av far og mors vilje med oss –! Men å adlyde, i alle ting lyde dem.

Det som kan se så hardt og vanskelig ut i dette Gud her pålegger oss, blir forvandlet til fryd, og det bitre blir søtt, bare vi får nåde til å huske at på denne måten gjør vi Herrens vilje. I dette tjener vi Herren, og ikke mennesker. Og vår lydighet mot lunefulle foreldre, harde overordnede og urettferdige myndigheter, er godt og velbehagelig for Herren –!

Sier vi ikke at hvis vi bare kunne være sikre på hvordan vi kunne tjene Herren, og gjøre noe som virkelig er godt og velbehagelig for ham, så var vi villige til å tåle de største prøvelser? Bare vi så også kunne si: Nå vet jeg at jeg har gjort noe Gud selv har sagt jeg skal gjøre, og som derfor selvsagt er velbehagelig for ham.

Du, dette kan vi jo alle sammen gjøre hver eneste dag uansett hvor ubetydelig stilling vi har i samfunnet. Bare du lydigh utretter det din far eller mor, din sjef eller myndigheter krever av deg. For i dette forholdet har jo Herren klart latt deg vite hva som er hans vilje, at han vil ha det slik. Og en slik lydighet har han selv sagt, er til hans aller største velbehag.

Derfor, som Luther sier, «om du så bare gjorde noe så smått som å feie gulvet eller ta opp et halmstrå, bare du gjør det i lydighet mot dine foreldre eller andre foresatte, og ellers gjør dette i tro og kjærlighet. Så er disse ytre sett bagatellmessige gjerningene gode og langt større i Guds øyne enn om du uten at Gud hadde befalt deg det kunne gjøre det under å omvende hele verden».

Så skarpt bør våre gjerninger bedømmes ut fra det Gud klart har åpenbart for oss gjennom sitt ord. Der har han latt oss kjenne hans vilje, så vi kan vite om våre gjerninger er velbehagelige for Gud, eller ikke.

Det er altså om å gjøre at det blir ut fra Guds ord vi vurderer vår lydighet mot foreldre og alle foresatte. Da vil nok denne lydigheten bli lett og herlig for ånden; den villige ånden, og for samvittigheten. Ja, en herlig gudstjeneste. Selv om det nok for kjød og blod mang en gang kommer til å koste.

For hva kan vel gjøre mitt sinn mer lykkelig og min tjeneste mer kjær, enn når jeg kan si om det jeg gjør at «dette har Gud selv sagt jeg skal gjøre. Dette er godt og velbehagelig for Ham, det vet jeg helt sikkert»!